

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Inetgroup, s. r. o.**, se sídlem Vokovická 31, Praha 6, zastoupen Mgr. Pavlem Hlavičkou, advokátem se sídlem K dolům 42, Praha 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, č. j. 310/14/5000-14504-711335, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Af 11/2014 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozsudkem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 9 Af 11/2014 – 46, Městský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 3654367/13/2006-24902-106109 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že změnil výrokovou část rozhodnutí, a žádost žalobce o posečkání úhrady daně zamítl.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodl dle § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, o žádosti žalobce ze dne 25. 1. 2011, doplněné podáním ze dne 15. 6. 2013, o posečkání úhrady daně, tak, že povolil posečkání úhrady daně z přidané hodnoty (DPH) v částce 1.691.079 Kč na dobu od 25. 1. 2011 do 20. 12. 2013. K odvolání žalobce změnil žalovaný prvostupňové rozhodnutí tak, že žádost žalobce o posečkání daně zamítl.
[3] Závěry žalovaného napadl žalobce žalobou k městskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem dne 10. 5. 2017 zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud nesprávně posoudil dopad § 156 odst. 1 daňového řádu na stěžovatelovu situaci. Žalovaný byl informován, že u stěžovatele byla s ohledem na jeho soudní spor vedený se společností EP LINE SE dána možnost zániku povinnosti uhradit předmětnou daň. Dle stěžovatele tak byla naplněna podmínka pro posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[6] Žalovaný se k věci vyjádřil přípisem ze dne 15. 8. 2017, kterým navrhuje kasační stížnost zamítnout. Žalovaný uvádí, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku. Právní úprava posečkání úhrady daně neobsahuje fikci kladného vyřízení žádosti v případě, že o ní správce daně nerozhodne do třiceti dnu od jejího podání, jak vyžaduje § 156 odst. 2 daňového řádu. Z okolností vydání rozhodnutí o posečkání dle žalovaného skutečně bylo možné dovodit snahu správce daně napravit jeho dřívější procesní pochybení, taková skutečnost však v žádném případě nepředstavuje dostatečný důvod pro povolení posečkání. Stěžovatel neprokázal, že u něj byly naplněny podmínky pro povolení posečkání z důvodů uvedených v § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Naplnění této podmínky pro posečkání začal stěžovatel poprvé tvrdit až v žalobě, přičemž z jím tvrzených skutečností, tedy pouze z existence obchodněprávního soudního sporu mezi ním a jeho obchodním partnerem, u nějž je možné jen obtížně předvídat výsledek, naplnění této podmínky dovodit nelze. Správce daně měl žádost stěžovatele zamítnout, a nikoli jí částečně vyhovět. Toto pochybení správce daně však napravil žalovaný v odvolacím řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení však soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Jedinou námitkou, kterou stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, je, že městský soud nesprávně posoudil dopad § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu na stěžovatelovu situaci.

[9] Ustanovení § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu uvádí, že *„[n]a žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě*

rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.“

[10] Vyjádřením ze dne 26. 3. 2013 stěžovatel upozornil správce daně na vedení soudního sporu se svým obchodním partnerem ohledně uhrazení ceny za stěžovatelem fakturované služby. Stěžovatel uvedl, že soud již uznal stěžovatelovu pohledávku jako oprávněnou, proti jeho rozhodnutí se však protistrana odvolala, a stěžovatel tudíž vyčkával rozhodnutí o odvolání. V žalobě a kasační stížnosti pak stěžovatel ze stejného soudního sporu odvozoval možnost zániku povinnosti uhradit příslušnou daň a dovolával se nároku na povolení posečkání úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[11] Nejvyšší správní soud se ve svém hodnocení ztotožňuje s právním názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku. Vedení sporu z obchodněprávního vztahu nelze bez dalšího podřadit pod důvod k posečkání ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu (městský soud chybně uvedl odkaz na § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, pozn. NSS). I kdyby snad bylo možné výsledek daného sporu na základě skutkových okolností do určité míry odhadovat, v žádném případě nelze takové odhady kvalifikovat jako důvodné očekávání částečného či úplného zániku daňové povinnosti dle citovaného ustanovení.

[12] Nadto lze podotknout, že stěžovatel ve vyjádření ze dne 26. 3. 2013 naznačil, že stav soudního řízení o obchodněprávním vztahu svědčil spíše v jeho prospěch, tedy tomu, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno, a stěžovatel má právo na platbu za poskytnuté služby, ze které mu plyne daňová povinnost. Z toho lze usuzovat, že ani sám stěžovatel nepředpokládal, že by jeho daňová povinnost měla zaniknout.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě stěžovatele nebyla naplněna podmínka pro posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Vedení soudního sporu s obchodním partnerem stěžovatele samo o sobě nelze považovat za možnost zániku povinnosti uhradit předmětnou daň, neboť výsledek takového sporu nelze předvídat, resp. není možno výsledek brát v úvahu dříve, než je o něm skutečně rozhodnuto.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu